

Ježto pak naříkané rozhodnutí zabírá tiskárnu a k ní příslušející pomocné a kancelářské místnosti, nedotýkajíc se činžovních bytů v týchž domech se nalézajících, nelze v něm shledati nezákonnosti, kterou stížnost v tomto směru vytýká.

Za to shledal nejvyšší správní soud stížnost oprávněnou, pokud namítá, že budovy podléhají zabráně jen tehdy, je-li možno jejich uživatele bez nenahraditelné újmy jejich povolání neb ústavy bez poškození účelu, kterému budovy ony až dosud sloužily, vhodně umístiti v budovách jiných, třeba v jiném místě.

V té příčině setrval nejvyšší správní soud při zásadě častěji vyslovené, že výrok o přidělení náhradních místností uživateli budovy zabírané pro účely veřejné jest nezbytnou součástí rozhodnutí o zabráně, nedojde-li ku zvláštnímu ujednání. Náhled tento byl obšírně odůvodněn v nálezu ze dne 6. března 1920 č. 126,¹⁾ pročež se k důvodům těmto podle § 44 jednacího řádu poukazuje.

Naříkané rozhodnutí nepřiděluje stěžovateli náhradní místnosti za místnosti zabrané a ze spisů správních vychází, že se úřad teprve dodatečně po vydání svého rozhodnutí stará o vyhledání náhradních místností. Tím nemůže býti sanováno zabráně části budovy, které již tím se jeví býti nezákonným, když přes to, že ke zvláštnímu ujednání nedošlo, nepřidělilo uživateli zabrané části budovy náhradní místnosti současně. Tento nedostatek činí také nemožným posouditi, neděje-li se zabráně části budovy s nenahraditelnou újmou hospodářskou pro jejího uživatele a dokud tento požadavek zákona není zjištěn nade vší pochybnost, nelze k zabráně budovy nebo její části vůbec přikročiti. Názor naříkaného rozhodnutí, že vyloučením strojů ze zabráně zachovává se stěžovateli úplně podklad jeho činnosti, nelze již proto uznati správným, poněvadž ku provozování tiskárny jest vedle strojů zapotřebí také vhodné místnosti, nehledě ani k tomu, že místnost ta musí býti živnostenským úřadem schválena.

Z těchto důvodů jeví se naříkané rozhodnutí zákonu odporujícím a bylo je proto dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 377.

Zabírání bytů: * Dle § 8 č. 4 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze v Čechách zabrati místnosti odňaté účelům obývacím dříve, než počalo působiti nařízení místodržitele ze dne 17. října 1918 č. 79 z. z. Při tom se nečiní rozdíl, nastala-li změna v osobě uživatele.

(Nález ze dne 12. dubna 1920 č. 2850.)

Prejudikatura: srovn. nález ze dne 16. února 1920 č. 1249, sbírky č. 331.

Věc: Technická kancelář »Labor«, společnost s r. o. v Praze proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabráně místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadu řízení.

¹⁾ Viz č. 348 sbírky.

Důvody: Rozhodnutím ze dne 19. února 1920 č. j. A 592/20—2 zabral žalovaný úřad stěžovatelce byt o 3 pokojích s příslušenstvím v domě č. p. 2017 v Praze-II., Riegrovo nábř. č. 8, poněvadž byl neoprávněně přeměněn na kanceláře (§ 8, č. 4 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.).

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí toto:

Žalovaný úřad zabral byt na základě § 8, č. 4 cit. zákona. Dle tohoto ustanovení ve spojení s § 3, č. 4 cit. zákona jest podmínkou zabrání, aby byt ten odňat byl účelům obývacím bez úředního povolení v obci, ve které platí nařízení ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z., a aby odnětí účelům obývacím stalo se v době, kdy uvedené nařízení v této obci již působilo.

Poněvadž však nařízení ze dne 28. března 1918 počalo v Praze působiti teprve dnem 28. října 1918, kdy bylo vyhlášeno nařízení místodržitele ze dne 17. října 1918 č. 79 z. z., kterýmž bylo stanoveno, že předpisy nařízení ze dne 28. března 1918 platiti mají ve všech obcích v Čechách, lze dle § 8, č. 4 cit. zák. z 30. října 1919 zabrati v Praze jen ony byty, které teprve po dni 28. října 1918 byly bez úředního povolení odňaty účelům obývacím. Při tom nečiní žádného rozdílu, nastala-li změna v osobě uživatele.

Není o tom sporu, že zabrané místnosti skutečně byly bytovým účelům odňaty a stěžovatelé ani netvrdí, že stalo se tak s povolením úředním dle nařízení z 28. března 1918.

Namítali však již v řízení správním, že do 31. října 1918, tedy také již před 28. říjnem 1918 užíval místností těch MUDr. Rubritius jako ordinálních místností, sám však že bydlil jinde, a že hned po něm převzala je ke svým kancelářským účelům stěžovatelka. Tato námitka rozvedena pak v odporu proti zabrání i ve stížnosti v ten smysl, že Dr. Rubritius užíval jich jako ordinální síně, čekárny, laboratoře a kanceláře. Tím jest řečeno, že zabrané místnosti odňaty byly účelům bytovým již přede dnem 28. října 1918. Okolnost tato jest dle toho, co svrchu uvedeno, pro rozhodnutí o zabrání právně významná.

Žalovaný úřad, aniž byl o této pro právní otázku rozhodující skutečnosti zavedl nějaké šetření, zabral ihned místnosti ty.

Nenalézá tedy jeho skutkový předpoklad, že přeměna bytu v kancelářské místnosti až po 28. říjnu 1918 ve spisech ni nejmenší opory, řízení předcházející jest neúplné, stížnost vytýkajíc především tento nedostatek jest odůvodněna i bylo zrušiti naříkané rozhodnutí dle § 2 zákona o nejvyšším správním soudu a § 6, odst. 2 zákona o správním soudu.

Č. 378.

Stavební právo (Čechy): * Koncentrační zásada uplatněná ve stavebním řízení odnímá straně, která byla k stavebnímu řízení náležitě pozvána, resp. se dostavila a která také o vyřízení byla vyrozuměna, možnost, aby teprve v řízení instančním uplatňovala nějaké námitky, ať ve věci samé, ať proti řízení.